

UNA NIT AL MONESTIR

Avui us explicaré una història tant increïble i fascinant que no em podreu creure. Era un 11 d'Agost, més precisament del 2020. Jo tenia 9 anys i em va passar una cosa que a dia d'avui encara no sé com explicar. Bé, començo des del principi.

Aquell dia, la meva família i jo vam anar d'excursió al Monestir de Santa Maria de Ripoll, ja que volíem veure l'art que conté. Els seus sostres tan alts i les seves columnes de pedra massissa tan romàniques em van fer obrir la boca i posar uns ulls com unes taronges. A la llunyania vaig observar una mena de caixa de pedra clavada a la paret i m'hi vaig apropar, juntament amb una parella d'avis que li deixaven un ram de flors. Uns instants més tard, em vaig fixar en el cartell que tenia sota, on posava : “tomba del comte Guifré el Pilós“. Era la tomba d'un gran comte! Però en aquell moment vaig pensar: què devia haver fet en Guifré per a que passats tants anys encara li portessin flors? Just en aquell instant, em van venir ganes d'anar al lavabo. El que no calculava en aquell moment era l'hora. No podia ser! Era l'hora de tancar! Resulta que els meus pares em van estar cridant mentre jo era al servei i com que no responia es van pensar que ja era fora i, per tant, van sortir. Llavors, amb un petit soroll grinyolenc es van tancar les portes del Monestir i el pitjor de tot va ser que es van tancar totes les llums menys una. Aquesta era molt petita i vermellova, i se situava prop de la porta.

Quan vaig sortir del lavabo, em vaig espantar moltíssim i vaig començar a cridar i cridar sense parar, però va ser inútil. Allà, l'únic que hi quedava érem jo i la meva por. Mentre plorava desconsoladament, vaig veure una llum de color blanc grogós que sortia de la tomba d'en Guifré el Pilós i, com ja deveu estar imaginant, m'hi vaig apropar. Sentia una cosa estranya, entre por i curiositat. Però el meu pressentiment em deia que no era perillós i que no tingués por. De sobte, vaig observar que alguna cosa rodona sortia de la tomba i ràpidament em vaig ajupir i em vaig tapar la cara, pensant que així em desapareixerien els problemes.

Vaig notar una mà que em tocava els cabells i em deia: tranquil·la, no tinguis por, no et farà res. En alçar la mirada, vaig veure un home vestit amb una túnica medieval, unes sabates de cuir i un escut amb la senyera. A part, tenia una barba tan llarga

que li arribava a la cintura (la veritat és que em va recordar al mag Merlí). Llavors, ell digué: Déu vos guard petita donzella! Sóc en comte Guifré el Pilós i jo no puc obrir-vos la porta, però si voleu us puc explicar una història. Vaig assentir amb el cap. Ell em va contestar: bé, heus aquí la meva història...

-Sabeu com es diu aquesta bandera?

-Sí, li vaig respondre, la senyera.

- Bé, doncs fou feta per jo.

-Com? Li vaig preguntar.

- El que sentiu. Aquest mateix dia de l'any 897 mentre lluitava amb els meus homes contra els normands, que era un poble molt salvatge que arrasava tot el que tenia al seu abast, un normand em clavà una llança a la part esquerra de l'abdomen i caigué a terra. Em varen portar en una espècie de llitera a una tenda i com que la meva ferida era tan gran, van avisar al rei. Jo li vaig dir: tinc por de morir sense un blasó al meu escut que em representi els honors que crec que he merescut. Llavors, el rei va posar la mà a la meva ferida amb els quatre dits i tot seguit, va pintar amb la sang les quatre barres al meu escut. Finalment, allà mateix em morí, i d'aquí surt la senyera.

Cada vegada se'm tancaven més els ulls, fins que em vaig adormir. En despertar, vaig veure als meus pares al meu voltant que em deien: perdona'ns per haver-te deixat tota la nit sola aquí, segur que deus tenir fred, gana i hauràs passat molta por.

Jo vaig fer que sí amb el cap i vam marxar d'aquell lloc. No vaig dir res del que havia vist, ni l'increïble que havia estat, però ningú es va fixar que la tapa de la tomba estava un dit oberta. Diu la llegenda que l'esperit d'en Guifré surt a les nits a voltar pel monestir.

Fi!